

Templomszentelési ének

„Magasztallak Uram, hogy felemeltél engem, és nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek rajtam. Uram, Istenem, hozzád kiáltottam és te meggyógyítottál engem. Zengedeztetek az Úrnak, ti hívei, dicsőítétek szent emlékezetét. Siralmamat vígságra fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, körülöleztél örömmel.” (Zsoltár 30,2.3.5.12)

Nyári csendesnapjainkon mindenütt ezt a zsoltárt olvastuk és elemeztük, erről szóltak az igehirdetések. Nem véletlenül. Október 1-jén volt 30 éve, hogy a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösséget – azoknak a metodista gyülekezeteknek és lelkészeiknek együtt érző közösségét, akiket kirekesztettek a metodista egyházból és akiket az akkori rendszerváltás előtti hatalom minden eszközzel üldözött – végül máig megfejthetetlen okból a magyar állam független, törvényesen elismert vallásfelekezetté nyilvánította. Gyorsan elszállt ez a három évtized. Volt benne öröm és bánat, dicsőség és nehézségek egyaránt.

Amikor most visszatekintünk, gondolatban átöleljük azokat a hívő testvéreket és vezetőket is, akik már az örökkévalóságban ünnepelek. Az Úrral lenni „sokkal inkább jobb”. Azonban itt maradni is szükséges még.

Folyamatban lévő és új feladatok várnak ránk a gyülekezetépítésben, a szegények oktatásában és szolgálatában. Harminc év után egy kicsit újra ismétlődik a történelem is, újra küzdenünk kell egyházunk jogaiért. Milyen jó, hogy szeretteink nem érték meg ezeket az időket. Azonban mi sem zúgolódunk, hanem hűségesen akarunk fáradozni azon, hogy jól működő és lehetőleg nyugalmas világot hagyjunk az utánunk jövő nemzedékekre. Dávid zsoltára „templomszentelési ének” noha ő csupán előkészítette a nagy művet, felhalmozta az építőanyagokat, és szíve szerint akár kétkezi munkát is vállalt volna az Úr háza dicsőségének kialakításában. Ő határozta meg a templomi működés rendjét, éneket és imádságokat írt, sőt íme, templomszentelési dicséretet is költött. Végül nem az ő nevéhez fűződött mégsem a nagy mű. Nem érthette meg a pillanatot, amikor feltárnak szentséges ajtók, hogy bevonulhasson az ünneplő nép és a dicsőség királya. De tudta, hogy Isten céljait szolgálja és fontos, amit ő tesz hozzá az Úr elképzeléséhez. Mi is áldjuk elődeinket, támaszkodunk hűségükre és önfeláldozásukra, az ő munkájukat folytatjuk (szeretnénk ezt hasonló hűséggel és egyértelműséggel tenni), és szeretettel, bizalommal gondolunk a fiatal nemzedékre, melynek kedves lesz a név, a templom, közösségük múltja, szolgálata, az Úr szentséges ügye. Tele a szívünk bizalommal, dicsérettel, múltunk, jelenünk és jövőnk áldásaiért.

Iványi Gábor

„Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony... akinek az Úr megnyitotta a szívét ... házanépével együtt megkeresztelkedett.” ApCsel 16,14

Az egyháztörténelem nóalakkjai

Terveink szerint ezzel a címmel új rovatot indítunk lapunkban. Szeretnénk sorra venni a közeli és távoli múlt, ismert és elfeledett, metodista és más felekezetű hívő asszonyait. Lesznek közöttük mártírok és fejeledelemasszonyok, kétkezi munkások és tollforgatók,

egyedülálló és sokgyerekes édesanyák. Faggatjuk sorsukat, kutatjuk személyiségük titkait, ízlelgetjük ránk hagyott örökségüket. Tanulni szeretnénk hitük-ből, tetteikből, erényeikből és hibáikból is... Megtaláljuk bennük az örök emberit, amin azonban átragyoghatott a kegyelem.

Iványi Tiborné, Sinka Magdolna (1928-2011)

Sorozatunkat kívül kezdhethetnénk méltóbban – különösen most, hogy egyházunk elismerésének 30. évfordulóját ünnepeljük –, mint egyházalapító elnökünk feleségével, a szinte mindegyikünk által jól ismert Magdi nénivel. Itt és most nem az életrajzi adatokat sorolnánk fel, hiszen az a temetési gyászbeszédéből, és egyéb helyekről is jól ismert. Egy másfajta arc-képet próbálunk róla tollal (számítógép billentyűvel) elkészíteni.

„mint szegények, de sokakat gazdagítók”

Szegénységből jött, amolyan tisztos szegénységből. Szülei kétkezi munkából keresték a kenyerüket, ő már tanításból. Ennek a mosolygós tekintetű nőnek a szemei sokszor számolták a filléreket és látta gazdag tanítványai kényelmét és elkényeztetettségét. Látta a háború borzalmaiban élő Budapestet, a vonatra rakott kitelepítetteket, de látta 56-ban a Szolnokon átdübörgő orosz tankokat is. Indulása hiányaiból, sorsa nehezeiből gazdagságot kovácsolt. Hányan ehattunk asztalánál? Hányunkat ölelt meg nehéz élethelyzetében? Nem lehet összeszámolni. Ahogy a maradékokból ös-szegyűrt pogácsája híresen finom lett, szegénységből, háborúból, zaklatott történelemből indult élete is „sokakat gazdagító.”

„ mint Isten szolgálói; ... háborúságban, küszködésben ”

Valamikor a hetvenes évek vége felé az Állami Egyház-ügyi Hivatal Lendvay utcai székházának a közelében egy padon ült egy ötven év körüli asszony. Nem pihent, imádkozott és várazkodott. Szorongással várta, látja-e kijönni ebből a híres, hírhedt épületből férjét. Azt a férfit, akit többször behívtak, várazkodtattak, sarokba szorítani és megalázni próbáltak, majd valami mondva csinált dologgal visszautasították, hogy megadják egyházának az elismert státuszt. Hányszor kellett megerősítenie lelkét és társa lelkét, hogy bírják ezt a küzdelmet, ne engedjék elvenni méltóságukat, küzdelmeik, életük, létük értelmét? Olyan ember volt, aki mindenben az értelmet, a logikát kereste. Hogyan bírta ki a sorsában lévő irracionálisitást, hogyan birkózott meg a megválaszolhatatlan kérdésekkel? Nem tudjuk. De Isten szolgálója maradt, és mert neki sokba került, ezért emelte szinte hihetetlenül magasra mások számára is a tanítványság mércéjét.

„virrasztásban, böjtölésben ...”

A hetvenes évek közepétől egyre nagyobb számban hozták, csempészték be Magyarországra a Stuttgartban működő Evangéliumi Kiadó könyveit. Nagy ajándékot jelentett ez az akkoriban országszerte kicsi körökben meginduló ifjúsági ébredéseknek. Egy másik világ illatát hordozták, egy másfajta élet, másfajta döntések, választások lehetőségeit villantották fel. Krisztus levelei voltak ezek a könyvek egy generáció számára. A meghívó, elhívó üzenetet lehetett kiolvasni belőlük. Persze, hogy ki fordította őket és hogyan, azt senki sem tudta, kérdezte. A nyíregyházi Bessenyei téri parókia konyhájában az éjszakai órákat is kihasználva egy idő-sződő asszony hajolt a német nyelvű könyvek fölé, és csiszolta a lefordított mondatokat egyre ékezebbre, és a későbbi olvasók lelkét pedig egyre fényesebbre. Így, utólag is, köszönet érte.

„szívességben, Szent Lélekben, tettetés nélkül való szeretetben”

Egy idős asszony látogatja férjével, később fiával, vagy más kísérőjével egyháza szórvány gyülekezeteit. Evangéliumot, Istentől jövő üzenetet visz, no meg cukorkát a gyerekeknek. Érdeklődik az iskolások tanulmányi eredményei iránt, kézbe veszi a kikapcsolt elektromos ellátások dolgát, kíváncsi, van-e már állás, jut-e az asztalra kenyér. És közben örök pedagógusként nevel. Nevel az életre, a mindennapokkal való megküzdés fortélyaira, nevel Isten szeretetére, a másik megbecsülésére. Utközben pedig elmondja kísérőinek mennyire szorongatja szívét ezeknek az embereknek a kilátástalan sorsa. Hajnalonként imádkozik értük, hétközben az ügyeiket próbálja intézni, szombaton aztán rákkal küzdő testét semmibe véve újra kocsiba ül. Mert ki tudhatná nála jobban, hogy kell az evangélium, kell a vigasztaló szó, kell a szeretet...

„mint ismeretlenek, és mégis ismeretesek”

Elment, elvitetett. Még ezer dologban itt vannak nyomai, küszködünk hiányával. Nemcsak nyomott hagyott környezetében, hanem formálta is azt. Ez a hatás ott maradt gondolkodásunkban, örök igazodási pontként lelki igényességért folytatott küzdelmeinkben. Észrevétlenül, öntudatlanul is tovább adjuk ezeket a hatásokat. Majd újjak jönnek, új generációk, újfajta kihívásokra újfajta válaszokat adók. Lesznek majd, akik már nem fognak emlékezni a nevére, de ismeretlenül is formálja őket életének, döntéseinek messzire hullámzó hatása.

Szabó Ildikó

Ukrajna napszemüvegen keresztül

Miért lényeges, és illik-e egy ilyen cím az alábbi beszámolóhoz, amelyik egy Kamenyec-Podolszkij-Ivano-Frankovszk-Jaszinya (Kőrösmező) 1941-es, zsidókat deportáló útvonalát követve egy maroknyi zarándok imádkozásáról, emléktábla elhelyezéséről, emléktábla megkoszorúzásáról számol be? Döntse el majd az olvasó!

Amikor megkaptam a két évvel ezelőtti ugyanilyen indíttatású zarándoklásunk megismétlésre invitáló meghívót, nem készültem a társasággal tartani. Menjenek most mások – gondoltam. Mégis amikor az egyházam, mint lelkészt bízott meg, hogy a gyászistentiszteleten szolgáljak, igent mondtam.

Így jutottunk (hosszadalmas határátkelés és ötszáz kilométeres éjszakai utazás után) Kamenyec-Podolszkijba. Amikor a szállodában reggel hat órakor lefeküdtünk, az ablakon kinézve – látva a reggel fényeit – a két évvel azelőtti városi megemlékezésre gondolva tudtam... hogy szomorú napunk lesz.

Mire délelőtt a város hatalmas parkjához, tizennyolcezer Magyarországról deportált zsidó tömegsírjához érkeztünk, és sebtében magunkra kanyarintottuk papi palástunkat, már a helyi zsidó hitközség tartotta megemlékezését. Tolmács nélkül is értettük fájalmukat, mit érezhetnek még hetven év múltával is azok, akik arról beszélnek, hogyan történt ötezer gyermek kivégzése, elföldelése az idő alatt, míg őket a gettóból napi munkájuk elvégzésére kivezényelték. Saját gyermekeimre és órájuk gondoltam, könnyeimmel küszködtem. Ha nem kapaszkodhattunk volna a Biblia szavaiba, a bűnbánat és bűnbocsánat ígéreteibe, nem mertem volna odaállni, hogy megtartsuk megemlékezésünket.

Felkerestük a gyerekekre emlékező temetőt is, hogy koszorúval, fohással erősítsük meg bűnbánatunkat, ahogyan „Ráhel siratta gyermekeit és nem akart megvizsgáltatni, hogy már nincsenek.”

A másik helyszínre Ivano-Frankovszba (az egykori Stanislauba) érkezve sem volt könnyebb. A város ma is az egykori Monarchia reprezentánsaként fogadott bennünket. A rebbe irodájába voltunk hivatalosak. A hitközség derűs, vendégszerető, tudós vezetője, amikor megtudta jövetelünk célját, miszerint emléktáblát akarunk elhelyezni a helyi zsidó temetőnek abban a szögletében, ahol a Magyarországról kiüldözött magyar, vagy hozzánk menekült hontalan zsidók nyugszanak, mellénk állt.

A temetőben rekkenő hőség közepette a munkások a tábláink rögzítését készítették elő, mi pedig a rebbét hallgattuk. Hosszú fekete kaftánjában állt közöttünk és isteni csodaként, mosolyogva mondta, ha leveszi, akkor érzi inkább, hogy melege van. Hittem neki.

Szomorúságot, mégis a hit erejét, vigasztalását éreztem ki szavaiból, még akkor is, amikor arról beszélt, hogyan temették el a hitközség akkori vezetőjét élve, aki kivégzése előtt nem akart meztelenre vetközni. Nem szégyelltem volna, ha szememben látja a párát, mikor elmondta, hogyan menekültek az emberek a temető kapuk felé a géppisztolyok kepelelésének hallatán.

A fény ellen védő szemüveg eltakarta érzéseimet akkor is, amikor arról beszélt, hogy egy sírgödörből megmenekülő kislány sárosan, elgyötörve botorkált a temető utcáján, s amikor egy lengyel asszony meglátta, házába menekítette, hogy anyja legyen a testi-lelki árvának.

A táblák a helyükre kerültek, a rebbe énekelt, kaddist mondott, mi palást nélkül húzódtunk mögé, lemondva „saját” szertartásunkról. A temetőből jövet még megálltunk egy hatalmas malom épületénél, ahol már szinte zsibbadtan hallgattuk vezetőnket arról, hogy ott is ezerszámra szorították be és pusztították el üldözött felebarátainkat.

Amikor kezet ráztunk a rabbival, éreztem nem hosszú időre válunk el, már sohasem lesz messze tőlem ez a város – egykori megalázott, elpusztított menekültjei emlékével együtt.

Még aznap továbbindultunk, emléktábláink vártak már Jaszinyán az egykori Kőrösmezőn, ahová 1941-ben megérkeztek a deportáló szerelvények. Az állomáson némi feltűnést keltettünk, ahogyan feketébe öltözötten megtartottuk emlékező liturgiánkat. Teherautók dübörögtek, a rakodást végző munkások hol ránk, hol a cementes zsákjaikra néztek, és amikor levettük palástunkat, hogy visszaszálljunk a kisbuszba, az élet ott folytatódott tovább, ahol néhány percre talán sikerült megállítanunk, hogy emlékezzünk és emlékeztessünk arra: kevesen voltak abban az időben, akik meg akarták volna állítani az időt, s az akkor lejátszódó eseményeket. Ilyen zarándokút után még várt ránk kétszáz ötven kilométer zötykölődés Ukrajna útjain. Az ország lassan eleresztett bennünket, de az emlékek nem. Máskor is eljövök, és a napszemüvegem sem hagyom majd ott-hon...

Iklódy László

Iklódy László beszédét közöljük, mely Kisvárdán hangzott el 2011. május 26-án az immáron hagyományosan évente megtartott holokauszt emléknapon. A megemlékezésen egyházunk lelkészein kívül részt vett a város vezetősége (beszédet mondott Leleszi Tibor polgármester), megemlékező műsorral készült a Bessenyei György

Gimnázium és Kollégium, valamint a kisvárdai Weiner Leó Alapfokú és Zene- és Művészeti Iskola. Zárszót és imádságot Iványi Gábor, egyházunk elnöke, kaddist a nyíregyházi zsidó hitközség tagjai mondtak.

Hatvanhét évvel ezelőtt történt eseményekre emlékezünk ma. 1944 májusának utolsó hetében, 29-én és 31-én két vasúti tehervagonokból álló szerelvény hagyta el a kisvárdai Schwartz fakereskedő udvarát. A kocsikba hétezer zsidó honfitársunkat zsúfolták, akik felerészben a környék falvaiból, a többiek városunkból valók voltak, köztük ezer 14 éven aluli gyerek. Kassán keresztül érkeztek Aushwitz-Birkenaubába. A hazatérés csupán néhány százuknak adatott meg.

Megtörténhetett? Ezt kérdezi Vadász Ferenc annak a holokausztról írott könyvének címében, amit városunkban munkaszolgálatosként töltött időszakáról írt. Miért történt? Minek kell ma történnie a szívemben, szívünkben az elpusztítottakra és a ma élőkre gondolva?

Tavaly március 8-án hunyt el Efraim Agmon, aki Izraelben élt egykori kisvárdaiaként. Ő és Ábrahám Marmorstein (aki szintén 2010-ben halt meg) évről-évre küldték gondolataikat és köszönetüket megemlékezéseinkre. Emléküket megőrizzük. Agmon visszaemlékezésében ezt írja: „Már egészen fiatalon tagja lettem a Hásómér Hácáir mozgalomnak. Vallásos családom rossz néven vette tevékenységemet, olyannyira, hogy apám 1944. március 19. előtt már közel 3 éve nem beszélt velem. Amikor megkezdődtek a deportálások, hosszú szakállú édesapám elcsukló hangon a következőket mondta: Édes fiam most már belátom, nektek volt igazatok, az idő benneteket igazolt! Ezután két kezét fejem fölé tartva, elsírta az áldás imáját. Többé nem láttam őt.”

A korabeli dokumentumokban jól megfigyelhető, hogyan haladtak, siettek az események városunkban is honfitársaink kiközösítése, kitzsítása, megsemmisítése felé. Az iratok között még néhány arról szól, hogy tekintettel voltak a város zsidó lakosságára. Így olvashatjuk: az izraeliták, ha leventeként szolgáltak, látogathatták templomukat. Az ortodox zsidó leventék sapka alá igazíthatták rituális céllal növesztett pajeszukat vagy ennek önként vállalt kurtításával bizonyíthatták magyarságukat. Felmentették őket, ha pászkát kellett sütniük. Az iratok többsége viszont már arról értesíti a kisvárdaiakat, hogy a náciizmus elől ide menekülőket puhatolják, vagyis állampolgárságukat firtatják, és aki nem felel meg a követelményeknek azt toloncházba kísérik.

Van olyan is, aki már jelentkezésre sem utasítható, mert a cinikus ügyintéző szerint „a zsidó táborban nyert elhelyezést.”

1944. április 6-án azt dobolják a Szent László és a Deák Ferenc utcában, hogy az utcán, üzletekben, irodákban és minden olyan helyen kötelesek sárga csillagot viselni honfitársaink, ahol a családtagokon kívül másokkal is érintkeznek.

Sor kerül a zsidó háztartások rádiókészülékeinek elkobzására, egyesületek beszüntetésére, az anyakönyvek összeszedésére, bejárónők elbocsátását előíró rendelet meghozatalára.

Ilyen megaláztatások után kifosztva, meggyötörve indultak el a gettó lakói a megsemmisülés felé. Eközben itthon Kisvárdai Község elöljárósága a gettó területén elfogyasztott áram kifizetéséről levelezik. Az elhurcoltak hátra maradt vagyonából van, aki zongorát, van, aki íróasztalt, sapkaanyagot kér. MEGTÖRTÉNHESETT!

Minek kell történnie a mi szívünkben ma?

Salamon, Izrael dicsőséges királya az ószövetségi Példabeszédek Könyvében így ír: „Mindig szeret a barát, de testvérré a nyomorúságban válik.” Az Újszövetségben pedig így kér tőlünk a zsidó Jézus irgalmasságot a bajba jutott, idegennek tartottak számára: „menj el, te is hasonlóképpen cselekedj.”

Bocsássatok meg nekünk, hogy nem szerettünk barátként, nem lettünk testvérré a nyomorúságotok idején! Eljöttünk, hogy most megtegyük, amit egykor elmulasztottunk. Legyen áldott a mártírok emléke, és a ma élők élete! Legyen békesség Izraelen!

Ros Hasono – Az év feje (Újév)

A zsidó nép „nagy gyülekeze” a Mózes által adott törvény értelmében (IV Mózes 29) minden évet – különös módon – a hetedik (héber nevén: Elul) hónap első napjával kezdett. Ez a keresztény naptár szerint szeptember végére vagy október elejére esik. Az idej – zsidó naptár szerinti 5772. – év kürtölési ünnepének előestéje szeptember 29-én volt. Ez a szent esemény bibliai, de nem zarándokünnep, mindenki saját otthonában és közösségében ülte meg. A bűnbánat és a megtérés nagy alkalma volt ez mindig. A hívő ember ilyenkor átélte, hogy Isten az igaz bíró, aki azonban nemcsak elválasztja a jókat és gonoszokat egymástól, de kegyelmes jó pásztor is, aki azt akarja, hogy a bűnös „megtérjen... és éljen”. (Ezékiel 18,23) Sófárt fújtak az újév jelzésére, és úgy hitték: Isten ilyenkor beírja az élet vagy az ítélet könyvébe az embe-

reket cselekedetük alapján. Innen az ünnepi köszöntés: jó helyre irattassál be! Meggyőződésük volt az is, hogy a Messiás megérkezését is a kürtzengés jelzi majd, és kezdődhet egy egészen új, véget nem érő év az üdvösség, béke korszaka. Isten áldja meg zsidó testvéreink ünnepét és közös várakozásunkat! (ig)

Szívem egyedül Istené kell, hogy legyen! – Bach kantátáinak nyomában

Johann Sebastian Bach (1685–1750) hosszú, termékeny élete során több mint 200 kantátával gazdagította az egyetemes emberi kultúrát. Pontosabban: ennyi kantáta maradt ránk, ugyanis feltételezhető, hogy éppen ebből a műfajból kallódott el a legtöbb az örökösök, az utókor gondatlansága miatt. A fennmaradt kantáták nagyobb része vallásos (templomokban, istentiszteleteken hangzottak el), kisebb része világi (ezek uralkodók ünnepi ceremóniáit tették még fényesebbé).

Bach kantátatermését teljesen megismerni (több napig lehetne – ismétlés nélkül – folyamatosan hallgatni őket!) időigényes, komoly vállalkozás. Az *Élet és Világosság* lapjain arra készülünk, hogy minden hónapban megismerkedünk egy-egy kompozícióval. De mi alapján válasszunk? A bőség zavarba ejtő. A „sorvezetők” az lesz, hogy a kiválasztott mű – több száz évvel ezelőtt is – mindig *abban a hónapban* hangzott el, amikor újságunk megjelenik.

Első választásunk a 169. kantáta: *Gott soll allein mein Herze haben – Szívem egyedül Istené kell, hogy legyen!* A művet a mester 1726. október 20-ra írta Lipcsében. A recitativókat (olaszul énekbeszédet jelent) és az áriákat (kötöttebb formájú, hangszerkíséretes, strófikus dal) alt-énekes szólaltatja meg. Ritka különlegességként e kompozícióban az orgona is fontos, szolisztikus szerepet kap.

Szerencsére napjainkban, az internet korában nem kell feltétlenül költséges hanglemezeket venni, vagy a rádió műsorát figyelni, vajon mikor hangzik el egy kompozíció, elég beírni (például a „YouTube” böngészőjébe) néhány jellemző adatot (pl.: BWV 169), és már hallgatható (nem is akármilyen előadásokban!) a lélekneemesítő zene.

A mű 1. tétele (Sinfonia) – jóllehet a „kantáta” olaszul „énekelt”-et jelent – tisztán hangszeres muzsika, egy korábbi opusz, az *E-dúr csembalóverseny* (BWV 1053) I. tételének átírata. (Érdemes megjegyezni, hogy Bach világi kompozícióit gyakorta felhasználta szakrális műveiben, azonban fordítva soha.)

A kantátaszöveg (melynek írója ismeretlen) az Isten és felebarátunk iránti szeretet (a Jézus által kiemelt két leglényegesebb parancsolat) fontosságát hangsúlyozza. (A továbbiakban olvasható magyar szöveg Vashegyi György nyersfordítása.)

2. Arioso: *Szívem egyedül Istené kell, hogy legyen. / Jóllehet látom, hogy a világ / (Mely szennyét oly értékesnek véli) / Miközben velem annyira nyájasan bánik, / Szeretne egyedülként / Lelkem fő kincsévé válni. / De nem; szívem egyedül Istené kell, hogy legyen: / Őbenne találok meg a legfőbb jót. / Láthatjuk bár / A földön itt és amott / az örömök kelyhét, / Mely a Legmagasabb jó-ságától telve buzog; / Azonban Isten a forrás, melynek folyamai soha ki nem merülnek, / Onnan merítem azt, mi engem mindig / Elegendően és valóságosan táplálni képes: / Szívem egyedül Istené kell, hogy legyen.*

3. Ária: *Szívem egyedül Istené kell, hogy legyen, / Őbenne találok meg a legfőbb jót. / Szeret engem a legnehezebb időkben is / És arra készül, hogy egykor boldogságban / Háza javaival is tápláljon.*

A következő recitativóban Bach igen plasztikusan érzékelteti a szöveg tartalmát: a pokol említéskor a dallam a mélybe hanyatlik, a menny és ég szavakra ugyanakkor a magasba szárnyal:

4. Recitativo: *Mi is az Isten szeretete? / A szellem nyugalma, / Az érzékek boldogsága, / A lélek Paradicsoma. / Bezárja a poklot / A mennyet azonban szélesre tárja; / Illés szekere ő, / Melyen az Égbe, / Ábrahám kebelére visznek minket.*

A Stirb in mir; Welt... – Halj meg bennem világ... kezdetű ária egyike Bach legszívhezszólóbb tételeinek. Eredetileg a már korábban említett csembalóverseny II. tétele volt ez a siciliano; az új változatban a belső tartalom kibomlik, elmélyül; a zene egyszerre sötéten gyászos és gyengéden vigasztaló:

5. Ária: *Halj meg tehát bennem / Világ és a te szerelmed, / Hogy keblem / Már itt a földön minél inkább / Isten szeretetét gyakorolja; / Halj meg tehát bennem, / Gőg, gazdagság, gyönyöre a szemnek, / Ti mind, elvetemült vágyai a testnek!*

Az utolsó két tétel – megerősítve a kantáta fő üzenetét – tömören összefoglalja a két legfontosabb parancsolatot: Szeresd Isten és felebarátodat!

6. Recitativo: *De mindez azt is jelenti, hogy / Légy hűséges és igaz felebarátodhoz! / Mert megírva áll az Írás soraiban: / Szeresd Istent és felebarátodat.*

7. Korál: *Édes Szeretet, add nekünk kegyességedet, / Hogy megérezzük annak hevületét, / Hogy egymást szívből szeressük, / Békességben és egyetértésben lehessünk. / Kyrie eleis.*

Göncz Zoltán

A menny ajtaja nyitva Arthur von Bergen önéletrajza (folytatás)

Számomra mindig különleges öröm, ha gyerekeket találok az összejövetelen. Milyen nagy kiváltság a gyermekeknek, ha a szülők előttük élük hívó életüket, és gondolnak arra, hogy gyermekeik is lehetőleg odaszenteljék életüket a Megváltónak, és üdvösséget találjanak.

Zürich kantonban egy összejövetel után négy kisgyermeket hozott egy édesanya hozzám. A legidősebb már megtért, de nem volt bizonyossága a megmentése felől.

„Leányom nehézségekbe ütközik Jézus követésének útján, és azt mondja, hogy ha Jézus visszajön, őt nem viszi magával” – magyarázta az anya.

Megkértem a gyermeket, hogy jöjjön a szobámba, ahol nyugodtan beszélgethettünk. És akkor jelentkezett a kb. 5 éves öccse, hogy ő is szeretne jönni. 4 éves húga és a 3 éves öccse szintén nem akartak visszamaradni. Így mind a négy gyermek velem jött. Ott volt körülöttem négy kicsi gyermek, s közülük legalább a három kisebb azt sem tudta, miről van szó. Teljesen egyszerű szavakat kellett találnom, hogy megmutassam nekik a mennybe vezető utat.

„Előfordult már, hogy veszekedtetek egymással?” – kérdeztem.

Lehajtották a fejcskájukat. „Igen, veszekedtek, civódtak már valamennyien, és lelkiismeretük figyelmeztette őket, hogy ez nem helyes. Tehát mindnyájan igennel válaszoltak.

„A Megváltó viszont azt mondta, hogy csak jó emberek kerülnek a mennybe. Így hát számotokra zárva a menny ajtaja” – oktattam őket, és mindjárt hozzáfűztem a második kérdést: „Előfordult már, hogy hazudtatok?”

Erre még jobban lógatták a fejüket. Igen, valamennyien hazudtak már.

„A Biblia azt mondja, hogy hazugok nem jutnak a mennybe. Az ég ajtaja zárva számotokra.”

A gyermekek ezt megértették, s a könny máris kibuggyant a szemükből. A bűnbánat könnyei.

„Isten a mennyben lát benneteket, azt is látja, hogy most szomorkodtok. Ő is elszomorodott, és gondolkodott azon, hogy keres egy utat, amelyen ti mégis mennybe juthattok. Ezért elküldte a földre a Megváltót, s ő a kereszten minden bűnért, minden gonoszságért megfizetett, hogy a menny ajtaja ismét kitaruljon. Így kiáltott a kereszten: 'Elvégeztetett!' Kinyitotta az ajtót, és most azt kérdi: 'Az ajtó nyitva! Ki akar bemenni?'"

A legidősebb lányka azonnal megértette.

Szemében még könnyekkel, de ragyogó arccal felkiáltott: „Én! Én be akarok menni.”

Erre a három kisebb is csatlakozott. Igen, ők is be akarnak menni a nyitott ajtón át.

„Látjátok – mondtam -, korábban ki voltatok zárva a mennyből. Az ajtón nem mehettetek be, de az Úr Jézus azt ismét kinyitotta. Köszönjük meg neki” – fejeztem be a rövid oktatást.

Felálltam, és le akartam térdelni, de a gyerekek félreértettek. Ők is felpattantak, és boldogan az anyjukhoz rohantak.

Gyorsan követtem őket, s még éppen láttam, amint a legkisebb anyja karjába veti magát és ujjong: „Hurrá! Mama, én megyek mennybe!”

Feledhetetlen maradt számomra a kép, ahogy az édesanya együtt örült a gyermekekkel. Jézus Krisztus azt mondja: „*Ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a gyermekek, semmiképpen nem mehetek be a mennyek országába (Máté 18,3).*

(folytatjuk)

Fordította: Iványi Tiborné

Patricia St.John mesélte el az alábbi történetet:

„A vadnyugat egyik lepusztult aranyásó-városába egy nap egy asszony érkezett. Teljesen kimerülten lefeküdt a földre, világra hozott egy gyermeket majd meghalt. Az egyik aranyásó megkönyörült a gyermekre és magához vette. De mikor le akarta valahová fektetni, feltűnt neki, hogy mindenütt akkora a piszok és rendetlenség, hogy a kicsit sehova sem tudja tenni. Ezért alaposan kitakarította a szobát és rendet rakott. A gyermek növekedett és kíváncsian nézegetett maga körül. Ekkor az öregnek bántani kezdte a szemét a lakás falait befeketítő korom és a díszek hiánya. Festéket vásárolt és lefestette a falakat. Régi képeket hozott elő a kamrából, hogy vonzóbbá tegye a szobát. Amikor a gyermek már mászni tudott és az ajtón keresztül ki akart bújni a szabadba, az öreg aranyásó visszatartotta, mert az előkertet benőtte a gaz és elborította a szemét. Nem maradt más hátra, a kertcskét is rendbetette és a házát kívülről is lefestette. Az öreg példája ragadós lett. A szomszédok is elkezdtek a házakat és kerteket rendbe hozni. Egy kisgyermek volt az, aki a település egész életét megváltoztatta.” Így van, ha a Szentlélek az életünkbe beköltözik. Meglátjuk, mi minden nem illik oda. Kitakarítunk, kidobáljuk a szemetet, és megváltoztatjuk az életünket. Jeruzsálemben a pünkösdi prédikáció hallgatói közt sokan voltak, akik válaszol-

tak a prédikációra. Elfogadták Péter szavait: „Akik örömet vettek beszédét, megkeresztelkedtek” (Ap. csel2,41). Jézus szavának elfogadása először is egy meghatározó döntés. Az ember Jézushoz fordul és kéri, szabadítsa meg Isten ítéletétől, amit eddigi élete miatt érdemelne. Elhiszi az ígéretet: „Aki az Úr nevét segítségül hívja, megmenekül”. Megkéri Jézust, hogy jöjjön be az életébe és átéli, hogy Ő Szentlelke által bejön és a szívében lakik. A görög „elfogadni” szót annyit jelent, mint „lakni engedni”, „otthon adni az életében”. Aki az életében Jézusnak és Igéjének otthont nyújt, annak élete megváltozik – talán egészen úgy, mint az öreg aranyásó háza.

M. Wanner

Fordította: Czövek Olivérné

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség szociális ellátórendszere

Egyházunk a Wesley örökséget követve magalakulásától kezdve végez szociális segítő tevékenységeket. Az Oltalom Karitatív Egyesület megalakulása után, 1989-től szervezetteren az Egyesület bevonásával végeztük a szociális munkáinkat, majd 2005-től az Egyház önálló intézményeket is létrehozott.

Egyházunk fenntartásában működő intézmények:

1. MET „Fűtött Utca” Integrált Hajléktalanellátó Intézmény – Budapest

(éjjeli menedékhely, nappali melegedő, szociális étkeztetés, utcai szociális munka, átmeneti szálló, menekült szálló)

2. Wesley János Többcélú Intézmény Családi Napközi – Abaújkér

3. MET Idősek Otthona – Budaörs

(időskorúak ápoló-gondozó otthoni ellátása, demens betegek bentlakásos ellátása, átmeneti elhelyezést nyújtó ellátás)

4. MET „Oltalom” Idősek Otthona – Békéscsaba

(időskorúak ápoló-gondozó otthoni ellátása, demens betegek bentlakásos ellátása)

5. MET „Oltalom” Idősek Központja – Hetefejércse

(időskorúak ápoló-gondozó otthoni ellátása, demens betegek bentlakásos ellátása, nappali ellátás, házi segítségnyújtás, szociális étkeztetés, falugondnoki szolgáltatás)

6. Mária Gondozóház – Esztergom

(átmeneti elhelyezést nyújtó ellátás)

Az Oltalom Karitatív Egyesület által működtetett intézmények:

1. Oltalom Kórház és Egészségügyi Centrum – Budapest

(hajléktalanok ápolási és krónikus osztálya, pszichiátria, háziorvosi rendelő, fogászat, gyógytorna, mozgó orvosi szolgálat)

2. Női Átmeneti Szálló – Budapest

(átmeneti ellátás nők számára)

3. Családok Átmeneti Otthona – Budapest

(anya-gyermek otthon)

Ezen intézményeinkben naponta több mint ezer fő veszi igénybe szolgálatunkat, szolgáltatásainkat.

Ezen kívül végzünk országsherte és országshatárainkon túl is családsegítő, börtönpasztorációs és egyéb segítő tevékenységeket, mintegy tízezer ember számára. A közoktatási intézményeinkben tanuló mintegy 3000 diák többsége is részesül valamilyen segítségben (pl. ingyenes étkeztetés, cipőosztás stb.), ahogy arról a múlt hónapban beszámoltunk.

A szociális és az egyházi törvény változásai miatt 2011. július 1-től a szociális intézményeink működtetésére az egyházunkat megillető normatív egyházi kiegészítő támogatás összegét csak várhatóan 2011 októberében kapjuk meg, több mint három hónapos késéssel. Ez közel 100 millió forint bevételkiesést jelent egyházunk és gondozottaink számára.

A 2012-től szinte ellehetetlenülő intézményindítás miatt még az idén szeretnénk megnyitni a szolnoki idősek otthonát. 44 férőhelyesre tervezzük ezt az intézményt. Több éve végezzük a nagy erőfeszítéseket igénylő átalakítási munkálatokat (volt iskolaépületet kellett az új feladatokhoz alkalmassá tennünk a főfalak áthelyezésével és teljes felújítással).

Felsorolnánk néhányat a beindításhoz szükséges dolgok közül, hogy amennyiben valaki segíteni szeretne lássa ezeket: ágynemű, takaró, törülköző, konyharuha, étkezéslet, villany- és vízszelvény szerelvények, székek, műszaki cikkek.

Amennyiben valaki pénzádománnyal támogatná a szolnoki otthon beindítást, adományát átutalhatja az OTP Banknál vezetett 11708001-20520380 sz. bankszámlára, vagy sárga csekken is befizetheti (kérésre küldünk csekket postai úton), közleménybe kérjük írják be: „Szolnok”.

Hálásan köszönjük a támogatásokat. Az eddig beépített anyagok egy részét is adományba kaptunk, ezekért is köszönet a felajánlóknak.

Hisszük, hogy nem a saját ügyünket, hanem az Úr ügyét szolgáljuk, köszönjük annak, aki segít a hordozásban. „Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” Gal 6,2

Jövő hónapban a felsőoktatási tevékenységünket mutatjuk be.

Ónodi István

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

A hű szolgál

(Gondolatok Jónás könyve olvasása közben)

Október 1. szombat

És lőn az Úr szava Jónáshoz. (1,1)

Boldogító tudat, hogy Isten ismeri az övéit, és kijelenti magát neki. Azonban nem mindig kellemes az ember számára, amit Isten mond. Az cselekszik helyesen, aki elhatározza, hogy mindenképpen szót fogad Istennek, ha megérti, hogy mit kíván tőle az Úr, akár kellemes, akár nem kívánatos az. Az Úr ma szól hozzám. Számíthat-e engedelmségre?

Október 2. vasárnap

Kelj fel, menj... (1,2)

Sok hívő ember van, aki természetes isteni ajándéknak tekinti, ha vallásossága minden nehézségtől és tehervállalástól mentes. Ilyenekről olvashatunk Ámos 6,4-6-ban is. Kedélyes önzésükben nem gondolnak mások nyomorúságára, és nem nyugtalanítja őket a sok elvégzetlen feladat. Jónást is fel kellett állítani, el kellett indítani a szolgálatra.

Október 3. hétfő

Menj Ninivébe, a nagy városba... (1,2)

Isten határozott feladatot ad övéinek. Olyasmit vár el tőlünk is, amit a Lk 15-ben olvasható történetben a tékozlásból megtérő fiú mond: „Tégy engem olyaná, mint béreseid közül egy.” Ez nemcsak annak kifejezése, hogy méltatlan a fiúságra, hanem annak is, hogy ahol eddig csak jogait kereste, most kész elfogadni feladatait, kötelességeit is. Azt teszem, amit Uram kíván, és nem csak azt, amihez kedvem van.

Október 4. kedd

Menj Ninivébe. (1,2)

Assíria fővárosa, Ninive, a birodalom fénykorában minden élvezetet, szórakozást nyújtó gazdag nagyváros volt. Komoly irodalmi élet virágzott falai közt. Assurbanipál ékiratos téglácskából hatalmas könyvtárat gyűjtött, telve történeti, ceremóniális, matematikai stb. feljegyzésekkel. A város állítólag nagyobb volt, mint Babilon. Isten nemcsak helyemet jelöli ki, hanem azt a feladatot is, amiért ott kell lennem, ahol vagyok, vagy ahová küld.

Október 5. szerda

Kiáltts ellene... (1,2)

Ez életveszélyes feladatot jelentett. A niniveiek híresek voltak kegyetlenségükről. Ha egész országokat, népeket leigáztak és rettegettek, mit tehetett ellenük az ember, még ha próféta volt is? Isten gyermekei sohasem tekinthetik magától érthetődőnek a bűnt maguk körül. Hallgatsz, vagy szót emelsz a bűn ellen? Esetleg magad is erősítéd rossz példáddal a bűn hatalmát?

Október 6. csütörtök

Gonoszságuk felhatott élémbe. (1,2)

A gonoszság nem marad földi határok között, mindig kihívja maga ellen Isten haragját. Isten szolgájának feladata, hogy figyelmeztesse a bűnöst az ítéletre. Ha Isten küld valakit, elfogadhatatlan érv a veszélyre való hivatkozás. Isten meg tudja őrizni küldönceit, vagy halálig hű életüket használja bizonyossággul. (Csel 20,24) Engem használhat?

Október 7. péntek

És felkelt Jónás, hogy Tarsisba szaladna. (1,3)

A fél-engedelmség példája. Isten parancsolta, hogy keljen fel. Nem lehet azt mondani, hogy egészen engedetlen munkás. Részben teljesíti a parancsot. Sok történet olvasható a Bibliában olyanokról, akik félig megtették, amit Isten kívánt tőlük. Ezek a végén valamennyien csődbe jutottak lelkileg, és hitben hajótörést szenvedtek. Ha felkeltem, abba az irányba kell indulnom, amerre az Úr küldött.

Október 8. szombat

És felkelt Jónás, hogy Tarsisba szaladna. (1,3)

Mi a te Tarsisod? Hová, mibe menekülsz, amikor Isten engedelmséget vár tőled? Egyesek családjukra, vagy munkahelyükre hivatkoznak. Vannak, akik „úgy érzik”, hogy valami mást kell cselekedniük, s állítják, hogy látásuk a Szentlélektől van. Ismét mások a körülmények alakulásából úgy értelmezik, hogy Isten mégis módosította véleményét. Ragaszkodj Isten Igéjéhez. Az engedelmségre kész szolgálta onnan kap eligazítást.

Október 9. vasárnap

...szaladna az Úr elől. (1,3)

Szomorú, amikor az ember úgy érzi, hogy Isten követelményei túlzók. Ezért belemenekül valamilyen más tennivalóba, hogy úgy tüntesse fel: nem volt már ideje, ereje arra, amit Isten még elvárt tőle. Nem hiszed, hogy Ő a legbölcsebb, az Úr, Aki szeretettel teljes? Nem hiszed, hogy a legjobbat akarja neked? Nem hiszed, hogy nálad jobban tudja, mit kell cselekedned?

Október 10. hétfő

...talála ott egy hajót (1,3)

Isten szolgálói sokszor egyéni programot csinálnak, azután így szólnak: „Ha nem az Úr akarata, akadályozza meg, amit tenni akarok.” Valaki így fogalmazott: helytelen, ha elvárjuk, hogy az Úr az események kántárszárával igazgasson bennünket. Ő szemeivel tanácsolja gyermekeit! Legyen benned annyi készség az engedelmességre, hogy megtanítsa, miként nézheted az Ő szemével a feladatokat. (32. Zsolt. 8-9)

Október 11. kedd

...beszálla abba, hogy Tarsisba menjen. (1,3)

Látszólag Jónást igazolják az események. Éppen Tarsisba indul egy hajó, éppen van rajta üres hely, éppen elég a nála lévő pénz útiköltségre. Tarsis különben is figyelmet érdemel. Salamon, Izrael híres istenfő királya szintén kapcsolatba lépett a várossal, és ez a kapcsolat hasznos, izgalmas, érdekes is volt. (2 Kró. 9,21). Amit a másik hívő megtehetett, miért ne tehetné meg Jónás is? – Ne azt nézd, mit tesz a másik, hanem azt, mit enged neked, vagy mit vár tőled az Úr! (5Móz 13,18/b; 18,14-19; Jn 21,22)

Október 12. szerda

...ment velük az Úr színe elől. (1,3)

Megtérésem után mély hatást gyakorolt rám egy bizonyágtétel, mely erre a kérdésre épült: Isten jelenlétében élsz-e? Azóta semmit sem akarok tenni, amit nem tennék az Ő jelenlétében. – Valamelyik utamon fiatal pár utazott velem egy fülkében. Akaratlanul végighallgattam beszélgetésüket, s megértettem, hogy iskolatársak voltak, véletlenül találkoztak most össze, mindkető házas. Nem figyeltem további szavaikat, de egyszer csak feltűnt, hogy bizalmasan átölelik egymást. Bocsánatot kérve, hogy megszólítom őket, azt mondtam: Fogadjanak el tőlem egy jó tanácsot, amelyet én is mindig követtem; sohase tegyenek házastársuk távollétében olyat, amit a jelenlétében nem tennének.

Október 13. csütörtök

...ment velük. (1,3)

Isten szolgálója nem hivatkozhat egy helytelen úttal kapcsolatban arra, hogy mások is arra mentek. Ha Isten rád bíz egy társaságot, te befolyásold őket a megtérésre, a jóra (Jer 15,19). Ha nem küld közéjük, hanem önfejlően hozzájuk csatlakoztál, nem mentség, hogy ők vittek a rosszra. (1 Pét 4,3,4)

Október 14. péntek

...és nagy vihar lőn a tengeren. (1,4-5)

Az engedetlen szolgálja mindig bajt zúdít környezetére. Szomorú, de igaz, hogy sok hívő ember is nyugodtan alszik, miközben anyagi és lelki veszélybe, halálközelségbe kerülnek mások miatt. Az engedetlen Lót sem gondolt arra, hogy Istentől kérjen tanácsot, amikor Ábrahám társaságát felcserélte a sodomai környezetért. (1M 13,10-13). Nem tudta megmenteni a várost az ítélettől, feleslegesen gyötörte saját lelkét, tönkre ment családi élete, s a sodomai gonosz példák által megromlott leányai erkölcsi fertőbe rántották. (1M 19,4-38)

Október 15. szombat

„Mit cselekedtél?” (1,6-12)

Jónás a miatta bajba került emberek félelméből lassan rádöbben arra, hogy végzetesen elrontott mindent. Neki nem mondhatja angyal azt, amit Pálnak ígérhetett a nagy tengeri viharban: „Ne félj! Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled hajóznak!” (Csel 27,24). Nem számolhat Isten segítő szeretetével, nem vigasztalódhat azzal, hogy sok háborúságon át ugyan, de útban vagyunk a mennyei haza felé (Csel 14,22). Ráillik a Zsolt 40,13: „Utolérték bűneim, amelyeket végig sem nézhetnek, számosabbak a fejem hajszálainál, és a szívem is elhagyott engem.”

Október 16. vasárnap

„Azok az emberek pedig nagy félelemmel féltek az Urat...” (1,13-16)

Mondhatná valaki, hogy mégis csak jó származott Jónás engedetlenségéből, hiszen ha Ninivébe megy, ezek az emberek nem jutnak bajba, de megtérésre sem. Isten hozhat ki jót engedetlenségünkől is, de ezért a jóért mi nem kapunk jutalmat. Az Úr felhasználta egy későbbi jó érdekében Jákob fiainak József elleni elkövetett bűnét, de ez nem menti gonoszságukat (1 Móz 50,20; Zs 105,16-19). Nem szabad áltatni magunkat azzal, hogy vétkezhetünk, hiszen Isten úgyszólván jót hoz ki a rosszból (Ró 6,1-2; 3,8)

Október 17. hétfő

„Az Úr pedig egy nagy halat rendelt, hogy benyelje Jónást.” (2,1)

Gazdag emberek külön kívánságokkal is fordulhatnak egyes autógyárokhoz, jó pénzért egyedi példányokat

is legyártathatnak. Aki a világmindenséget megalkotta „rendelhetett” egyedi példányt is a „Jónás-ügy” megoldásához. Isten ismeri a problémás szolgálkat, és tudja, milyen méretű legyen a megoldáshoz szükséges eszköz. De engedelmes szolgálai bajait még inkább számon tartja, mert megígérte, hogy nem hagy feljebb kísértetni, mint elbírnak azt (1Kor 10,13).

Október 18. kedd

„...három nap és három éjjel.” (2,1)

Isten Ura az időnek is: nem siet és nem késik, soha nincs időzavarban. Jónásnak szüksége volt a háromnapi bizonytalanságra; ennyi idő kellett Saulusnak is (Csel 9,9). De volt, akit tizenhét esztendeig, más harmincnegyzig évig váraztatott (Lk 13,11-16; Jn 5,1-9). Akkor is percnyi pontossággal cselekszik, ha évszázadok suhannak el, míg valamely ígérete beteljesedhet (1Móz 15,13-16; Gal 4,4; Mk 1,15). Boldog, aki azonnal engedelmeskedik, türelmetlenségi kísértéseiben pedig ráhagyatkozik az Igére: „Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig (Sir 3,26).

Október 19. szerda

„...Könyörge Jónás az Úrnak a hálnak gyomrából.” (2,2)

Jónás imádsága (3-10) hüen tükrözi azt a megrendülést, rémületet, bűnbánatot és kegyelemre jutást, ami abban a borzalmas „imakamrában” a hal gyomrában az engedetlen szolgának osztályrészül jutott. Nincs olyan lehetetlen hely, vagy helyzet, ahonnan ne kiálthatnának Istenhez. Ha te vagy oka nyomorúságodnak, és Isten büntetése rád szakadt, akkor is, a halál torkából is kiálts, sikolts Istenhez! „Az Úré a szabadítás!”

Október 20. csütörtök

„És szóla az Úr a hálnak.” (2,11)

Isten ismeri az övéit. Ez nemcsak emberekre vonatkozik, hanem minden teremtményére. Ismeri az állatok nyelvét is, és azok szót fogadnak neki (Zs 147,4,9; 104,21; Jób 39,3; Jóel 1,20; Dán 6,22 stb). Amikor Jézus az embert minősíti, azt mondja, hogy az az ember, aki nemcsak ösztöneihez, hanem mindenekelőtt Isten akaratához igazodik. Nem önmagunkhoz, hanem Istenhez kell hűnek lennünk. Nem önmagunkat, hanem Isten akaratát kell megvalósítanunk. Nem akaratos függetlenségünk, hanem Istentől való függőségünk vállalása tesz igazi emberekké bennünket.

Október 21. péntek

„Még negyven nap!” (3,1-4)

A büntetés elszenvedése nem helyettesíti a munkát.

Jónásnak el kell mennie Ninivébe. A prédikáció elkészítése nem az ő feladata, azt kell elmondania, amit Isten üzen. Jónás három napot és három éjszakát kapott a megtérésre, a niniviek negyvenet. A kegyelmi időt Isten úgy szabja, hogy elegendő legyen annak, aki kapja (1Móz 6,3; Jel 2,21-23; Lk 13,8-9), de mivel előfordulhat, hogy holnap már késő, nem szabad halogatni azt a lépést, amit Isten ma vár el tőlünk. (Lk 12,20; Zsid 4,7)

Október 22. szombat

„Ki tudja? Talán...nem veszünk el!” (3,5-9)

Jónás kiváló igehirdető lehetett. Ha igaza van a zsidó hagyományoknak, olyan mesterei voltak, mint Illés és Elizeus. A legenda szerint ugyanis ő volt a sareptai özvegy fia, akit Illés támasztott fel, s állítólag ő volt az a prófétaököndék is, akit Elizeus küldött Jehuhoz, hogy királlyá kenje. A niniviek Jónás szolgálatának hatására hitre és bűnbánatra jutottak, felhagytak bűnös életmódjukkal.

Október 23. vasárnap

„Nagyjaiktól fogva kicsinyeikig...a királynak és főembereinek akaratóból.” (3,5-9)

Történelmi kutatások igazolják, hogy Ninivében, a százhuszezer lakosú 27 km átmérőjű erődvárosban III. Adadnirari asszír király uralkodása alatt – aki II. Jeroboám kortársa volt - egyistenhívő reformáció bontakozott ki, amely áthatotta a társadalom minden rétegét. Isten engedelmes szolgálai ismételt tapasztalhatták a történelem folyamán, hogy a hittel hirdetett isteni üzenet megváltoztathatja egy egész birodalom erkölcsi képét.

Október 24. hétfő

„Még báná az Isten azt a gonoszt.” (3,10)

Az igazi megtérést életváltás követi, és az igazán megtérő tapasztalni fogja Isten bocsánatát és áldását. Nincsenek reménytelen esetek. Senkire sem mondhatjuk, hogy lehetetlen a megváltozása. Isten irgalmában és szeretetében kifürkészhetetlen mélységeik és magasságok vannak. Krisztus mentő hatalma az emberileg lehetetlenre is képes megoldást találni. Ezért Isten szolgálai bátorítsanak mindenkit arra, hogy forduljanak az Úrhoz! (És 51,1 6-11; 103Zs 8-13; Ef 3,16-19; 2Kor 5,17-21)

Október 25. kedd

„Igen rossznak látszék ez Jónás előtt.” (4,1)

Jónás története kendőzetlenül tárja fel a próféta nehéz természetét és ismételt balga ellenkezését Istennel.

Nem véletlen, hogy van olyan ember, aki Jónás kísértéseiben saját lázadó természetét látja, és jobban megérti Jézus intelmét: „Ha valaki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét minden nap!” (Lk 9,23)

Október 26. szerda

„...és megharaguvék.” (4,1)

A történetnek ez a fordulata másra is figyelmeztet. Az ördög egyik legfőbb igyekezete, hogy megossa az Úr népét. Az a Jónás, aki eredményes bizonyágtévő volt egy egész város népe javára, ezáltal még nem lett közösségi ember. Nagyon sok tehetséges munkás vált átokká Isten ügye számára, mivel nem tanult meg együtt dolgozni munkatársaival. Ha Jónás Isten döntését ennyire értetlenül fogadta, sokkal inkább fellázadt volna, ha Mózes, Pállal vagy Péter mellett kellett volna szolgálnia. – Kritikusa, vagy támasza vagy munkatársaidnak, elöljáróidnak? (Zsid 13,17; 1Tes 13,31-32; 16,2-4 41 stb.) Ne engedd, hogy az ördög eszközévé válj rejtett gög, egyénieskedés, halálba nem adott éned miatt (Mt 20,25-28; Fil 2,1-5).

Október 27. csütörtök

„...irgalmas és kegyelmes Isten vagy.” (4,2-3)

Itt derül ki, hogy Jónás nem helyesli Isten végtelen irgalmát, ha az mások felé is irányul, nemcsak öfelé. Ugyanaz volt a bűne, a Lk 15 szerint a megtért tékozló fiú bátyjának (30-32), de emiatt vesztette el a kegyelmet az irgalmatlan szolga is (Mt 18,26-35). – Nem könnyű lecke, de a használható szolgának meg kell tanulnia, hogy Istennel látszólagos egyetértésben sohase legyen megértő és elnéző a bűnnel szemben, de Istennel egyetértve gazdag legyen a megbocsátásban ott, ahol valaki igazi bűnbánatra jutott (Jer 18,7-10; Ef 5,3-12; Zsid 4,12-5,2).

Október 28. péntek

„Avagy méltán haragszol-e?” (4,4-11)

Isten türelme, a próféta értetlensége többféle tanulsággal szolgál, de semmiképpen sem azzal, hogy nekünk is Jónás módjára kell viselkednünk. Sajnos sokan a bibliai személyek hibáit, vagy bűneit, saját megtúrt gyarlóságai igazolására, mentegetésére használják fel. Lehet, hogy nem leszel olyan eredményes szolga, mint Jónás volt Ninivében. De az biztos, hogy jellemében, magatartásában, Isten iránti tiszteletben és engedelmességben messzebb juthatsz, mint ő.

Október 29. szombat

„Jobb halnom, mint élnem.” (4,4-11)

A hű szolga nem gondolkozhat úgy, mint Akhitófel, aki halálba menekült, mert nem az ő tanácsát fogad-

ták meg (2Sám 17,23). Pál is vágyott itthagyni e számára annyi munkát, szenvedést, megnemértést jelentő földi életet. Jobb lett volna Krisztusnál a dicsőségben, együtt a tökéletességre jutottakkal. Mégis azt mondta: Érettetek itt maradnom szükségesebb, és ebben bízva itt akart maradni (Fil 1,21-25). A mennyben egymillió aktív munkás mellett, még százmillió a tartalék (Dn 7,10), de itt a földön mindig kevés azoknak a száma, akik nem a maguk hasznát keresik, hanem a Krisztus Jézusét (Fil 2,21).

Október 30. vasárnap

„Üle az alatt, amíg megláthatná, mi lesz.” (4,4-11)

A hű szolga nem tétlen, ítéletre váró szemlélődéssel tölti idejét, hiszen boldogok azok a szolgák, akiket a visszatérő Úr égő lámpással, munkában talál. Ha pedig a tennivalót elvégeztük, a mondanivaló már elhangzott, akkor tétlen szemlélődés helyett Isten szolgája „Jeruzsálem kőfalára” áll, és közbenjáró imában hordozza azokat, akikért felelős (És 62,6-7)

Október 31. hétfő Reformáció napja

„Mi lesz a városból...?” (4,4-11)

A hű szolga nem elégszik meg azzal, ha csak annyit tesz, amennyi az írástudók és farizeusok igazsága. Tudja, hogy az utómunkára is gondolnia kell, s az utánpótlás nevelése is fontos. Megtettél már mindent azért a célért, amelyre Isten elhívott? Úgy gondolkodol, mint Ezékiás: Csak napjaimban legyen béke és állandóság (És 39,8), vagy arra igyekszel, amire Péter: „...hogy ti az én halálom után is mindenkor megemlékezhesetek ezekről.” (2Pét 1,15). Aki e sorokat írta, s akik olvasásuk, bár mindannyian úgy érthetnék az Úr trónja elé, hogy a jó és hű szolga jutalma várna rájuk, de addig is kevesebb gondja lenne velünk, mint Jónással.

HÍREK, IMATÁRGYAK

Augusztus 27-30-ig emlékúton vett részt egy kisebb csoport Ukrajnában, köztük Iklódy László, kisvárdai lelkész, egyházunk alelnöke, valamint Majsai Tamás professzor, a Wesley János Lelkészképző Főiskola hitéleti szakjainak dékánja.

A látogatás célja volt, hogy megemlékezzenek az 1941-ben azon a területen kivégzett magyar állampolgárságú vagy Magyarországról kiutasított zsidó honfitársaink (több mint 20 ezer fő) tragikus sorsáról.

Utazásuk során emléktisztiszteletet tartottak a kame-nyec-podolszkij-i tömegsírnál, táblát helyeztek el az ivano-frankovszk-i (Stanislaw) tömegsír azon részén, ahol vélhetőleg a magyar áldozatok nyugszanak és megálltak a körösmezei (Jaszinya) vasútállomáson két éve elhelyezett emléktáblánknál. (E helyről már teherautókkal szállították tovább annak idején a szerencsétleneket a biztos halálba.)

A 70 évvel ezelőtti szörnyűségekről a magyar lakosság vajmi keveset tud, és a társadalom lelkiismeretét nehéz felébreszteni. A múlt bűneivel való szembenézés, az őszinte bűnvallás fájdalmasan régóta várat magára.

A Wesley János Lelkészképző Főiskola 2011/2012-es tanévének első félévére lapzártánkig összesen 742 fő hallgató iratkozott be. A hitéleti szakokon a beiratkozási időszak még tart, így október közepéig még gyarapodhat a beiratkozottak száma.

Szeptember 4-én kereszteltük Békásmegyeren Iványi Éva és Rákos András kislányát, Hanna Sárát. A keresztelő után a minden hónap első vasárnapján tartott gyülekezeti alkalom keretében közös szeretetvendégségen vettek részt az alkalom látogatói.

Továbbra is megvásárolható a DzszenTrió együttes „Maradj velem!” címmel megjelent első CD-je, melyen gyülekezeti és ifjúsági énekeinket dolgozzák fel frissebb, könnyedebb hangszerelésben. Az együttes tagjai: Iványi Gáspár (gitár), Szalkay Dávid (trombita) és Heigl László (nagybőgő). A CD Dankó utcai könyvesboltunkban megvásárolható. Nyitva tartás: hétköznap 9-15 óra között. Telefon: (06-1) 210-54-00/111-es mellék. E-mail: dankojegyzet@mailbox.hu. A CD ára: 1950 Ft, megrendelés esetén plusz postaköltséget számítunk fel.

Ez évtől három új iskolával és öt óvodával bővült intézményeink köre: Felsődobsza, Hernádszentandrás, Nagykinizs, Újkenéz, Tizsaszentmárton.

TARTALOM

Templomszentelési ének	1
Az egyháztörténelem nőalakjai	1
Ukrajna napszemüvegen keresztül	3
Iklódy László beszéde	3
Ros Hason	4
Szívem egyedül Istené...	5
A menny ajtaja nyitva	6
Patricia St.John mesélte el	6
A MET szociális ellátórendszere	7
Még egy perc Isten jelenlétében	8
Hírek, imatárgyak	11

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó u. 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu metegyhaz@wjlf.hu

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor
Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80Ft.
Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkeszi hivatalban.